

N:o 115.

Af Herr O. N. Wagenius: Angående utfärdande af en författning i syfte att bereda tillfälle för icke kyrko- eller mantalsskrifven person att styrka, huruvida han är i fortfarande åtnjutande af medborgerligt förtroende.

Det händer ej sällan, att presterskapet får af personer, som anmäla sig till inflyttning uti en församling, emottaga flyttningsbevis, som äro ett, ja till och med flera år gamla, ett förhållande som uppkommer deraf, att personen ej låtit sig under tiden någonstädes kyrko- och mantalsskrifva. Att lagen nu belagt sådan försumlighet med böter, förhindrar dock icke, att den ofta förekommer; och i sådana fall har den försumlige ej blott bötesansvar, utan han får vidkännas en annan olägenhet, hvarifrån inga pennningar kunna befria honom: den nemligen, att det icke finnes någon för honom i lag eller författning anvisad utväg att styrka, huruvida han fortfarande åtnjuter medborgerligt förtroende. Pastorsembetet i den församling, hvarifrån han utfått sitt flyttningsbetyg, kan naturligtvis icke intyga personens frejd för längre tid än till flyttningsattestens datum, och den pastor, som får det nöjet att emottaga en sådan der förlegad attest, kan naturligtvist ej heller veta, huru personen under tiden förhållit sig, utan måste i frejdkolumnen göra anteckning om, att i detta afseende förefinnes en lucka. Huru en person i ett dylikt fall skall kunna styrka,

t. ex. sin äktenskapsledighet, derom finnes lagstadgande; men i afseende på frejden finnes veterligen intet.

Jag får derföre vördsammast föreslå, det Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om utarbetande af en förordning, som stadgar, huru en person, som af någon anledning under någon längre tid ej varit hvarken kyrko- eller mantalsskrifven någonstädes, må kunna visa, huruvida han under tiden förverkat eller bibehållit medborgerligt förtroende.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1884.

O. N. Wagenius,

Ledamot af Andra Kammaren.
